

۱۵

تجاری سازی فناوری نانو پوششی برای نیروگاه‌های خورشیدی

بیش از ۳۰ ایده جذاب برای کسب درآمد از خانه
در خانه پولساز باش!

۱۴

زندگی

یکشنبه ۲۹ تیر ۱۳۹۹ :: شماره ۵۷۹

گفت‌وگو با محمد تاجران، طبیعت‌گردی که معتقد
است طبیعت این روزها نفس می‌کشد

کرونا به نفع طبیعت

نرگس خاغلعلی‌زاده

جامعه

🔎 برای کسی که دور ایران و دور دنیا گشته و دلش برای تکتک درختان جنگل‌های ایران و چین و اسپانیا و هرکجای دیگر این دنیا می‌تپد، خانه ماندن به هوای کرونا، کار بسیار سختی است؛ کاری که محمد تاجران با همه هیجانش برای سفر و طبیعت‌گردی، آن را انجام داد، اما بالاخره در روزهایی که تب کرونا تا حدودی فروکش کرده بود، دوباره دو چرخه‌اش را آماده کرد و به دنبال رسالتی که در وجود خود احساس می‌کند، رفت و درخت‌های دیگری را به جمع درختان روی کره زمین اضافه کرد. تاجران تعریف می‌کند حالا که کرونا، مرزها را بسته و همه چیز را تغییر داده است، او فرصت بیشتری برای گشت وگذار در طبیعت ایران دارد؛ طبیعتی که زیباتر از روزهایی است که کووید این سال‌ها دیده بود، خیلی فرق دارد؛ طبیعتی که این روزها آرام‌تر، سبتر و همین‌طور بماند.

بر آن نگذاریم. دوچرخه همان وسیله بی‌اثری است که مانع از اثرگذاری منفی خودرو در طبیعت می‌شود؛ «رکاب‌زدن دیگر چیزی از من شده است. آذر ۸۵ بود که به خاطر برخی اتفاقات، تصمیم گرفتم سفر کنم و از طبیعت و از درختان نه فقط در ایران که در همه دنیا بیشتر مراقبت کنم. آن زمان احساس کردم که باید درخت بکارم و درخت کاشتن را به همه یاد بدهم.»

تاجران در همین راستا تلاش کرد تا در سفرهایی که می‌کند، پیام‌های زیست‌محیطی مختلف به خصوص فایده کاشت درخت را به کودکان نقاط مختلف دنیا آموزش دهد. او معتقد است که آگاهی دادن به بچه‌ها می‌تواند بیشترین تاثیر را در تغییر وضعیت کنونی دنیا داشته باشد؛ «من در هر نقطه‌ای که رفتم، تمام تمرکزم را بر آن نگذاریم. دوچرخه همان وسیله بی‌اثری است که مانع از اثرگذاری منفی خودرو در طبیعت می‌شود؛ «رکاب‌زدن دیگر چیزی از من شده است. آذر ۸۵ بود که به خاطر برخی اتفاقات، تصمیم گرفتم سفر کنم و از طبیعت و از درختان نه فقط در ایران که در همه دنیا بیشتر مراقبت کنم. آن زمان احساس کردم که باید درخت بکارم و درخت کاشتن را به همه یاد بدهم.»

🔎 وقتی کرونا نبود
محمد تاجران چیزی نزدیک به ۷۵ هزار کیلومتر در ایران و ۵۳ کشور در دنیا را با دوچرخه‌اش رکاب‌زده؛ دوچرخه‌ای که رفیق همیشگی او در تمام این سفرهای داخلی و خارجی بوده است. از نظر تاجران، ما بخشی از طبیعت هستیم و کوچک‌ترین کاری که می‌توانیم بکنیم این است که اگر اثر خوبی بر طبیعت نداریم، حداقل اثر منفی

گفت‌وگو با استاد علی حسن محمودی
یکی از آخرین بازماندگان تنورسازی سنتی در ایران

خاموشی تنورها

۱۶

بلای طبیعت نباشیم

🔎 تعطیلات نوروز و تابستان بیشترین زمان‌ها برای آسیب دیدن محیط زیست است. موضوعی که از مشکلات همیشگی مناطق سبز و طبیعی کشور است.

برخی کارشناسان محیط‌زیست می‌گویند: «گام نخست جلوگیری از آلودگی زیست محیطی، ساخت و ارائه الگوهای فرهنگی است که بتواند مردم را از آسیب‌هایی که ریختن زباله در طبیعت برای آنها دارد، آگاه کند.» شاید در راه این آگاه‌سازی، دادن کیسه‌های جمع‌آوری زباله در مبادی ورودی شهر به مسافران، ایجاد محل‌های مناسب برای ریختن زباله و نصب علائم هشداردهنده، راهکارهای کوچک اما تاثیرگذاری برای نجات بخشی از طبیعت باشد.

البته ریختن زباله در طبیعت تنها بخشی از آسیب‌های گردشگران به محیط زیست است؛ آسیبی که با چشم دیده می‌شود و شاید راهکارهای متفاوت بتواند از گستردگی آن کم‌کند؛ اما همه چیز به همین نوع از آسیب‌ها ختم نمی‌شود. در واقع انتخاب یک مکان خوش آب و هوا و سرسبز در فصل‌های گل‌دهی گیاهان که بهار و تابستان است هم نوع دیگری از ظلم‌های انسان به طبیعت است.

طبیعتی که تازه شروع به شکفتن می‌کند و ناگهان با افرادی روبه‌رو می‌شود که تخریبش می‌کنند.

همه اینها یعنی باید حواس‌مان باشد؛ به زباله‌ای که تولید می‌کنیم. به جایی که قدم می‌زنیم، به درختی که زیر سایه‌اش می‌نشینیم. اینها همان چیزی است که محمد تاجران، گردشگر محیط زیستی از آن می‌ترسد و می‌گوید اگر دوباره همه چیز به قبل از کرونا برگردد، مردم به طبیعت می‌آیند و دوباره به آن آسیب می‌زنند.

حالا کرونا به عنوان یک مسکن برای محیط زیست است که برای مدتی آسیب‌هایی را که به محیط زیست وارد شده است تسکین می‌دهد. البته این مسکن در برابر دوره طولانی که از تاثیر منفی انسان در محیط زیست، به دست آمده، بسیار ناچیز است اما همان هم بهتر از ادامه‌دار بودن اثرات منفی است. حالا این روزها فرصتی پیش آمده تا محیط زیست کمی نفس بکشد.

آنقدر که محمد درویش، فعال محیط زیست می‌گوید: «گرچه کرونا آسیب‌های اجتماعی و مشکلات اقتصادی زیادی را به وجود آورد، اما در نگاه کلی زمین، نفسی تازه کرد.» اما خوشبینانه‌اش این است که شاید هم این تنفس موقت، ادامه‌دار باشد؛ شاید قبل از کرونا مردم هیچ وقت این را احساس نمی‌کردند که حضور نداشتن آنها چقدر به نفع طبیعت است؛ شاید بعد از گذر از این بحران، کمی سبک زندگی‌مان در برخورد با طبیعت را تغییر بدهیم؛ شاید همه چیز بهتر شود. 🔎

که این روزها خیلی دل‌مان برایش تنگ شده بسوزد، نمی‌شود؛ حتما وقتی دوباره به طبیعت برمی‌گردیم، همه‌جا تمیزتر از قبل است. پس چرا همان طور که هست، از آن مراقبت نمی‌کنیم؟ بنابراین باید از شرایط اجباری امروز، حداکثر بهره‌ر را برد.»

حالا همه چیز تغییر کرده است

کرونا فقط برای مدت کوتاهی بین تاجران و سفر جدایی انداخت، اما زور این ویروس به او و دوچرخه‌اش نرسید؛ حالا او در این روزها به نقاط مرکزی و کویری ایران رفته است؛ «سفر و جست‌وجو در طبیعت برای من توقف ندارد؛ ایران و کشورهای دیگر هم فرقی نمی‌کند. من باید بروم و درخت بکارم. درست است که در این مدت نمی‌توانم به میان بچه‌ها بروم و از درختان بگویم، درست است که مدرسه‌ها تعطیل شده و بچه‌ها در خانه مانده‌اند و جایی برای آموزش‌شان نیست، اما من همچنان به راهم ادامه می‌دهم.»

او سفرهایش را تنهایی و با دوچرخه‌اش شروع می‌کند، اما همیشه با جمعی از بچه‌های شهر یا کیشوری که به آن سفر می‌کند، همراه می‌شود؛ «تنهایی سفر کردن به ظرفیت روانی هر فردی بستگی دارد. هرکس باید خودش تشخیص بدهد چقدر توانایی دارد خود را در شرایط مختلف مدیریت کند و چقدر مهارت دارد با تنهایی کنار بیاید.»

اما این روزها که شیوع کرونا باعث خلوت‌تر شدن طبیعت شده است، آنچه تاجران در سفرهایش در طبیعت می‌بیند، با دیده‌های قبلی‌اش بسیار فرق دارد؛ «حالا کرونا باعث شده حضور آدم‌ها، در طبیعت کمتر شود. حداقل خوبی این اتفاق برای محیط‌زیست آن است که زباله کمتری در طبیعت می‌بینیم. حالا سوال اینجاست که باید کرونا باشد و ما نباشیم تا طبیعت از دست زباله‌های ما نفس بکشد؟ به نظر شما، بی‌انصافی است اگر بگویم از این حضور نیافتن گسترده و پراکنده آدم‌ها در طبیعت خوشحال هستم؟ راستش را بخواهید، چیزی که من می‌بینم و حس می‌کنم این است که کرونا برخلاف ظاهر زشتش، برای طبیعت خوب بود و فرصت نفس کشیدن به درختان داد.»

حرف‌های تاجران درست به نظر می‌رسد و آدم با خودش فکر می‌کند کاش وقتی که بعد از دوره کرونا، دوباره به طبیعت می‌آییم، دیگر آن آدم‌های سابق نباشیم، کاش وقتی رودخانه تمیز را می‌بینیم دل‌مان نیايد دوباره آن را آلوده و به زباله‌دانی تبدیل کنیم. تاجران البته با توجه به تجربه‌های زیاد سفرهایش به طبیعت، کمی نسبت به این مساله بدبین است؛ «می‌دانید بدی‌اش چیست؟ این که فقط یک فرصت کوتاه برای نفس کشیدن درختان است و دوباره روز از نو و روزی از نو خواهد بود؛ انگار وقتی آدم‌ها دوباره به طبیعت برگردند، این داستان همچنان ادامه خواهد داشت.» 🔎

محمد تاجران که تاکنون ۷۵ هزار کیلومتر در ایران را رکاب زده، در روزهای شیوع کرونا سفرهایش را به نقاط کویری محدود کرد؛ است